

AdevarulPrezent.com

Sunt Toti Oamenii Condamnati La Nastere?

Written by Dennis Priebe

Pe parcursul ultimilor cincisprezece ani de discordanta si chiar de conflict asupra subiectului neprihanirii prin credinta, am ajuns la convingerea ca majoritatea conceptiilor gresite cu privire la Evanghelie, izvorasc dintr-o gresita intelegere a pacatului. Ca sa fiu mai precis, problema cruciala ridicata in aceste dezbateri este: De ce sunt oamenii condamnati ca fiind niste pacatosi in ochii lui Dumnezeu? Suntem noi condamnati, pentru ca ne nastem intr-o lume pacatoasa si avem o natura cazuta, sau pentru ca am ales sa exercitam propria noastra natura cazuta, razvratindu-ne impotriva vointei lui Dumnezeu? Pornind de la raspunsul la intrebarea aceasta, Evanghelia este prezentata in doua versiuni total diferite. Semnificatiile date experientei indreptarii si nasterii din nou difera tot in functie raspunsul acesta. De asemenea, exista pareri diferite, atat cu privire la relatia noastra cu Dumnezeu in momentele in care comitem pacate, cat si cu privire la posibilitatea de a birui aceste pacate.

Eu nu cred ca, din cauza faptului ca ne nastem intr-o lume pacatoasa si avem o natura cazuta, suntem niste pacatosi condamnati si pierduti. Totusi, aceasta este conceptia standard despre pacat, la care ortodoxismul protestant adera pretutindeni in lumea crestina. In articolul prezent, dorim sa examinam cateva dovezi inspirate, folosite pentru a sustine conceptia ca noi ne nastem in aceasta lume ca niste pacatosi pierduti. Unele dintre aceste dovezi par foarte convingatoare, dar eu cred ca inspiratia ne ofera o perspectiva mai vasta, ignorata adesea.

Primul Adam

Probabil ca textul cel mai frecvent folosit pentru a dovedi ca oamenii se nasc fiind pacatosi este Psalmul 51:5. "Iata ca sunt nascut in nelegiuire, si in pacat m-a zamislit mama mea". Observati ca David nu declara ca a fost nascut fiind pacatos. Unele versiuni ale Bibliei spun astfel, dar constituie mai degraba o interpretare decat o traducere corecta. Unde altundeva putea fi nascut David, decat in mijlocul nelegiurii si al pacatului? Mama si tatal sau erau niste oameni pacatosi, iar el s-a nascut prin durere din cauza pacatului lui Adam si al Evei. David s-a nascut intr-o lume pacatoasa, din parinti pacatosi. Daca s-ar intampla ca un copil sa se nasca intr-o familie de hoti, in care hotia este practicata si promovata de catre parinti, am spune ca s-a nascut in hotie. Ar insemna aceasta ca el insusi este un hot? In mod asemanator, a fi nascut in pacat, nu insemna in mod automat ca cineva este un pacatos condamnat si pierdut. Daca circumstantele in care se naste cineva sunt extrem de nedorite, nu insemna ca acel om va fi in cele din urma, in mod aproape inevitabil, un pacatos.

Un alt text se afla în Efeseni 2:3, care spune ca noi "eram din fire copii ai mâniei". Acest verset declara în mod clar ca natura noastra cazuta, nu merita nimic altceva decât mânia lui Dumnezeu. Natura noastra cazuta nu este neprihanita, iar singurul verdict corect cu privire ea este nimicirea. În mod categoric, mostenirea pe care am primit-o de la Adam, nu este buna.

Apoi este pasajul din Romani 5:12-19, care aseaza în contrast primul si cel de-al doilea Adam. Cu greu ar putea fi exprimata aceasta idee mai bine decât în versetul al 18. "Astfel dar, . . . printr-o singura greseala, a venit o osândă, care a lovit pe toti oamenii . . ." Acest text afirma în mod indiscutabil ca toti oamenii sunt osânditi datorita pacatului lui Adam. Sunt convins ca întelesul textului este cel literal. Apostolul Pavel se exprima prea clar pentru a fi gresit înteles. În Spiritul Profetiei exista mai multe declaratii care prezinta aproximativ aceeasi idee. "Adam a pacatuit, iar copiii lui Adam împartasesc, atât vinovatia lui, cât si consecintele acesteia" (Faith and Work, p. 88). "Mostenirea copiilor este o pacatul. Pacatul i-a despartit de Dumnezeu . . . Deoarece sunt înruditi cu primul Adam, toti oamenii primesc de la el vinovatia si sentinta de condamnare la moarte" (Manuscript Releases, vol. 9, p. 236). "Fiintele omenesti cazute . . . au mostenit vinovatia si se afla sub condamnarea mortii vesnice" (Ibid., vol. 12, p. 61). "Acesti copii dragi au primit de la Adam o mostenire a neascultării, a vinovatiei si a mortii" (Ibid., vol. 13, p. 14).

Declaratiile citate sunt foarte clare. Cei care se nasc în aceasta lume pacatoasa, primesc de la Adam vinovatia, pacatul, despartirea de Dumnezeu si moartea vesnica. Multi au ajuns la concluzia exista dovezi evidente care sustin ca înca de la nastere suntem condamnati si pacatosi, prin mostenirea primita de la Adam. Eu sunt de acord ca sensul acestor declaratii este cel literal, si anume, ca întreaga lume si fiecare om care se naste în ea, nu merita, de drept, nimic altceva decât condamnarea.

Dar aici se încheie aceasta întreaga veche poveste? Sau este doar o jumatate a imaginii de ansamblu? Oare nu cumva trebuie sa studiem putin mai mult, înainte de a trage concluzii cu privire la subiectul acesta?

Cel de-al doilea Adam

În Noul Testament exista câteva texte deosebit de pretioase, care vorbesc despre lucrarea Domnului Hristos pentru întregul neam omenesc. În mod obisnuit, ele trateaza modul în care cel pacatos beneficiaza de ispasire, dar uneori perspectiva este extinsa, incluzând întreaga omenire. Unul dintre aceste texte este 2Corinteni 5:14. "Caci dragostea lui Hristos ne strânge; fiindca socotim ca, daca Unul singur a murit pentru toti, toti deci au murit". Moartea Domnului Hristos a afectat într-o maniera foarte semnificativa toate fiintele omenesti. Aceasta îi include pe Adam si pe Eva, si îi include chiar si pe Cain si Hitler. Datorita mortii ispasitoare a lui Hristos, într-un fel, toti au murit.

Un alt text se afla în 1Timotei 4:10, care spune ca Dumnezeu "este Mântuitorul tuturor oamenilor, si mai ales al celor credinciosi". Lucrarea lui Dumnezeu pentru omenire atinge obiective mai profunde decât mântuirea celor care cred în Domnul Hristos. 1Ioan 2:2 dezvolta aceasta idee. "El este jertfa de ispasire pentru pacatele noastre; si nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi". Lucrarea rascumparatoare a Domnului Hristos include, nu numai pacatele celor care s-au pocăit si au crezut în El, ci si toate pacatele care au fost comise vreodata.

Unul dintre cele mai clare texte este 2Corinteni 5:19. "Dumnezeu era în Hristos, împacând lumea cu Sine, netinându-le în socoteala pacatele lor". Lucrarea de ispasire a fost o lucrare de împacare - o înlaturare a barierelor aflate în calea partasiei si a iubirii. Moartea Domnului Hristos i-a împacat pe toti oamenii cu Dumnezeu. Cu alte cuvinte, din partea lui Dumnezeu nu a existat nici o retinere pentru restaurarea unitatii si a armoniei edenice. Cu toate acestea, singura bariera avea sa fie din partea omului, daca refuza sa accepte ceea ce Domnul Hristos a facut pentru el.

Acum, vom reveni la textul care ne vorbeste, în maniera cea mai clara, despre paguba produsa neamului omenesc de catre Adam - Romani 5:18. De data aceasta, trebuie sa citim întregul verset. "Caci, dupa cum prin neascultarea unui singur om, cei multi au fost facuti pacatosi, tot asa, prin ascultarea unui singur om, cei multi vor fi facuti neprihaniti". Câti oameni au fost condamnati în mod automat din cauza pacatului lui Adam? Toti oamenii. Ce putem spune despre cei care nici macar nu au auzit vreodata de Adam si care n-au auzit niciodata de raportul biblic al creatiei si al caderii? Se nasc ei totusi sub condamnare? În conformitate cu legea, toti oamenii - întregul neam omenesc - au fost nimiciti prin pacatul lui Adam. Indiferent de cunoasterea sau alegerea ei, fiecare fiinta umana a fost blestemata prin razvratirea lui Adam.

Dar, aceasta este toata povestea? Într-un singur verset, ne este înfatisat întregul tablou. Neamul omenesc nu a fost afectat doar de pacatul lui Adam, ci si de viata si moartea Domnului Hristos. Aceiasi "toti oamenii", care au fost blestemati prin pacatul lui Adam, au fost eliberati de condamnare, prin neprihanirea Domnului Hristos. Ca sa exprimam în mod simplu aceasta idee, ceea ce a facut Adam neamului omenesc, a desfacut Domnul Hristos, pentru acelasi neam omenesc. Dar, ce putem spune despre aceia care nu au auzit niciodata despre Domnul Hristos sau despre raportul biblic al ispasirii? Primesc ei totusi acest dar fara plata? Din punct de vedere legal, toti oamenii - întregul neam omenesc - au fost împacati cu Dumnezeu, prin viata si moartea Domnului Hristos. Indiferent de cunoastere sau alegere, fiecare fiinta umana a fost împacata prin ispasirea Domnului Hristos.

Unii sunt încurcati de "îndreptatirea" care le este acordata tuturor oamenilor. Unul dintre sensurile cuvântului îndreptatire este "achitare", însemnând eliberarea de acuzatiile aduse cuiva. Acesta este sensul termenului "îndreptatire" în Romani 3:4, unde Dumnezeu este îndreptatit atunci când este supus judecatii. Evident, Dumnezeu nu are nevoie de iertare, dar are nevoie de achitare - eliberarea de acuzatiile false pe care le-a adus Satana asupra Lui. În Romani 5, întreaga omenire este achitata de acuzatia corecta de razvratire, care a fost adusa la adresa tuturor oamenilor. Cu alte cuvinte, neamul omenesc - si toti cei ce apartin acestui neam - nu se mai afla sub condamnare.

Cu privire la aceasta idee, exista câteva declaratii semnificative ale Spiritului Profetiei. "El a redat întregului neam omenesc favoarea lui Dumnezeu" (ISM 343). "Neamul cazut a fost ridicat din prapastia ruinei în care îl împinsese pacatul, si adus din nou în legatura cu Dumnezeu cel infinit" (St 745). "Desi pamântul era înstrăinat de cer si împiedicat sa aiba legatura cu el, Domnul Isus l-a unit din nou cu universul slavei" (ST 24 noiembrie, 24, 1887). "Domnul Hristos Si-a întins mâna divina, îmbrătișând neamul omenesc" (RH 11 iunie, 1889).

Asemenea textelor biblice, toate aceste declaratii din Spiritul Profetiei se refera la situatia neamului omenesc în ansamblu. Prin pacatul lui Adam, întregul neam omenesc a fost izolat de cer si despartit de Dumnezeu, dar Domnul Isus a redat favoarea divina aceluiasi neam omenesc. Toti oamenii au fost readusi în relatie cu Dumnezeu. În mod clar, noi nu ne nastem despartiti de Dumnezeu, asa cum afirma cei care cred ca suntem nascuti condamnati si pierduti. Datorita pacatului lui Adam, noi suferim multe dintre blestemele pacatului, unul dintre acestea este natura cazuta, dar natura cazuta, în sine, nu înseamna despartirea, condamnarea sau pierzarea. Desi aceste declaratii inspirate, nu spun ca noi ne nastem într-o stare neprihanita sau sfânta, nici nu spun ca începem viata într-o relatie speciala cu Dumnezeu. Dar, cel puțin, înseamna ca, la nastere, nu suntem condamnati din cauza pacatului lui Adam sau din cauza mostenirii noastre pacatoase. Condamnarea colectiva din cauza lui Adam este anulata printr-o achitare colectiva datorata Domnului Hristos. Cu privire la modul si timpul în care a intrat aceasta achitare în istoria neamului omenesc, avem informatii chiar mai specifice. În Geneza 2:17, Dumnezeu i-a spus lui Adam si Evei ca, daca vor mânca din pomul oprit, vor muri în ziua aceea. "De ce nu a fost aplicata pedeapsa cu moartea în acest caz? Deoarece exista deja o rascumparare. Unicul Fiu al lui Dumnezeu S-a oferit de buna voie sa ia asupra Sa pacatul omului si sa faca ispasire pentru neamul cazut" (1BC 1082). De ce nu a murit Adam si fiecare membru al neamului omenesc, imediat? Deoarece chiar în acea zi, a intrat în functiune planul de mântuire.

"Chiar în clipa în care omul a acceptat ispitele lui Satana si a facut tocmai lucrurile pe care Dumnezeu îi spusese sa nu le faca, Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a stat între vii si morti, spunând: „Pedeapsa sa cada asupra Mea. Eu voi lua locul omului, pentru ca omul sa aiba înca o sansa" (1BC 1085). Domnul Hristos deja intrase în scena, în momentul în care Adam a pacatuit, înainte de a cunoaste ceva cu privire la viitorul teribil al omenirii, ca rezultat al deciziei sale si, cel mai important, înainte de a se pocai pentru pacatul comis. El a stat între vii (universul ceresc) si morti (neamul omenesc) si a luat asupra Lui pedeapsa mortii. Totusi, acest act nu a însemnat mântuirea personala a lui Adam si Eva - mântuirea lor urma sa aiba loc dupa pocainta si dupa aducerea unei jertfe personale pentru pacat. Domnul Hristos trata condamnarea legala, care tocmai se abatusese asupra neamului omenesc. În conformitate cu cele spuse în Romani 6:18, Isus a eliberat omenirea de condamnarea adusa asupra ei prin pacatul lui Adam. Nici o fiinta umana nu trebuia sa suporte vreodata condamnarea adusa asupra ei de catre Adam, deoarece atunci când Domnul Hristos a platit pedeapsa pentru pacat, aceasta a fost platita pentru totdeauna. Cu toate acestea, nenumarati crestini cred ca noi ne nastem sub condamnare, din cauza pacatului lui Adam, negând astfel eficienta sângelui ispasitor al Domnului Hristos în tratarea mod corespunzatoare a problemei pacatului lui Adam. Când Domnul Hristos a pasit în acea zi, în gradina Eden, i-a oferit lui Adam si întregului neam omenesc, o a doua sansa de a decide, pentru sau împotriva lui Dumnezeu. Adam si neamul omenesc a primit o viata temporara, pentru a lua o decizie cu privire la viata vesnica.

"Îndata ce a existat pacatul, a existat si un Mântuitor . . . Îndata ce Adam a pacatuit, Fiul lui Dumnezeu S-a prezentat pe Sine ca garantie pentru neamul omenesc, cu tot atât de multa eficienta în anulara blestemului pronuntat asupra vinovatiei, ca si atunci când a murit pe crucea de pe Calvar" (1BC 1064). Înca odata, înțelegem ca, înca înainte de pocainta, a existat un Mântuitor, ceea ce înseamna ca noi nu avem nici contributie în privinta mântuirii si a vietii vesnice. Domnul Isus a facut un pas înainte în locul neamului omenesc. Îndata ce a existat pacatul (condamnarea tuturor oamenilor), a existat un Mântuitor (dreptul la viata

pentru toti oamenii). Aceasta înseamna ca fiecare copil are deja la nastere un Mântuitor care a rezolvat problema vinovatiei si a condamnării lui Adam, astfel încât sa nu vina pe lume purtând acea condamnare. Adam nu a fost lasat, nici macar o secunda, sa sufere singur condamnarea si pedeapsa pentru pacat. În momentul pacatului lui Adam, Domnul Hristos era deja pregatit sa salveze neamul omenesc de la nimicire.

Probabil ca ar fi bine sa subliniem aici, ca nu discutam despre îndreptarea prin credinta, despre credinta în Domnul Isus, despre pocainta sau despre nasterea din nou. Daca Adam dorea sa aiba vreo sansa pentru viata vesnica, trebuia sa parcurga toti acesti pasi, pe care trebuie sa-i parcurga, în mod asemanator, orice copil, dupa ce ajunge la vârsta suficienta pentru a fi responsabil. Acestia sunt pasii necesari mântuirii noastre. Ceea ce descoperim în declaratiile inspirate pe care le-am citit este modul în care Dumnezeu a rezolvat problema unei omenirii aflate sub condamnare si sub amenintarea directa a nimicirii totale.

Acum putem privi întregul tablou. Suporta oamenii vinovatia, condamnarea si sentinta cu moartea din cauza lui Adam? Este aceasta mostenirea de drept a tuturor copiilor? Desigur. Toate declaratiile citate care îl mentioneaza pe "primul Adam" sunt adevarate. Adam nu ne poate oferi altceva decât condamnare si moarte. El nu are de oferit speranta si viata. Întrebarea care strabate veacurile este: Au fost eliberati cu adevarat oamenii de acea condamnare, "în Domnul Isus Hristos"? Cea mai mare parte teologiei crestine, inclusiv teologia evanghelică actuala, raspunde negativ la întrebarea aceasta. În ciuda a ceea ce a facut Domnul Hristos pe cruce; în ciuda a ceea ce a facut El în gradina Eden pentru Adam si Eva, majoritatea crestinilor cred ca se nasc purtând condamnarea lui Adam - ca noi suntem niste pacatosi pierduti înca de la nastere. Un întreg sistem doctrinar se întemeiaza pe aceasta falsa credinta, care ar trebui sa ne faca sa ne îndoim, pe buna dreptate, de învățaturile unei asemenea evanghelii, atunci când se refera la îndreptare, la sfintire si la siguranta mântuirii personale.

Dar, daca este adevarat ca toti sunt condamnati prin Adam, cu mult mai adevarat si mai important este faptul ca toti suntem eliberati, prin Domnul Hristos. Daca prima parte este adevarata, atunci adevarul glorios aflat în partea a doua este tot atât de adevarat. Asa cum Adam a adus condamnarea asupra tuturor oamenilor, Domnul Isus a adus eliberarea pentru toti oamenii, ambele în afara implicării sau a alegerii personale si ambele în acelasi moment, în timp. Tuturor fiintelor omenesti le-a fost data o a doua sansa, pentru a lua o decizie personala cu privire la mântuirea personala.

Unii ar prefera sa sugereze ca trebuie sa împartim Romani 5:18 în doua etape cronologice diferite. În prima etapa suntem condamnati prin Adam, iar mai târziu, în cea de a doua etapa, suntem eliberati de acea condamnare. Aceasta seamana putin cu întrebarea daca fateta unei monede apare înainte de cealalta fateta. Daca am putea taia moneda în doua si am separa în timp cele doua fatete, aceasta ar fi posibil. Dar realitatea este ca, atunci când separam o fateta a monedei, de cealalta, moneda înceteaza sa mai existe. Singura modalitate de a pastra valoarea monedei este aceea de a uni din nou cele doua fatete, atât în timp, cât si în spatiu. Singura cale ca planul de rascumparare sa poata avea vreo valoare este ca prima fateta - pacatul lui Adam - sa fie conectata inseparabil cu cea de a doua fateta - ispasirea lui Hristos. Este imposibil sa vorbim despre un timp în istoria pacatului de pe aceasta planeta, când ispasirea nu a anihilat condamnarea pacatului. Teologia care separa condamnarea colectiva de achitarea colectiva, în doua unitati izolate, analizând mai întâi prima parte si a apoi pe cea de

a doua, este o teologie falsa. Intrarea Domnului Hristos în grădina Eden a schimbat pentru totdeauna, pentru toți oamenii, vinovăția și condamnarea pe care Adam le-a transmis neamului omenesc.

Unii cred că declarațiile inspirate, care menționează "primul Adam", sunt suficiente pentru a dovedi că toți oamenii sunt născuți sub condamnare din cauza păcatului lui Adam. Dar, așa cum am arătat mai înainte, acele declarații nu sunt suficiente. Dacă, într-adevăr ne năstem în lumea aceasta ca niște păcătoși pierduți, atunci avem nevoie de o declarație inspirată, care să ne spună în mod clar că, noi suntem condamnați din cauza păcatului lui Adam. Fără o asemenea declarație, nu există nici o temelie pentru ideea că ne năstem ca niște păcătoși pierduți. Nu este suficient să dovedim că am primit de la Adam o vinovăție sau că moștenirea noastră este despartirea de Dumnezeu. Toate aceste declarații ne pot vorbi despre ceea ce am primit de drept, de la primul cap al neamului omenesc. Dar trebuie să ni se vorbească și despre ceea ce este cu mult mai important, și anume, ceea ce am primit de la cel de-al doilea și adevăratul Cap al neamului omenesc, despre modul în care El a schimbat pentru totdeauna ceea ce ne-a oferit primul Adam.

Concluzie

Realitatea practică a acestei dezbateri este că, deși ne năstem într-o lume căzută și avem o natură căzută, nu ne năstem ca păcătoși pierduți. Noi devenim niște păcătoși pierduți abia mai târziu, printr-o alegere deliberată de a păcătui, atunci când cunoaștem deosebirea dintre bine și rău. E. J. Waggoner a rezumat foarte bine această idee în cuvintele următoare: "Oamenii nu se nasc în lume, aflându-se în mod direct sub condamnarea legii, deoarece în primii ani ai copilăriei, nu au nici o cunoaștere a binelui și a răului și sunt incapabili de a înfăptui, și una și cealaltă, dar ei se nasc cu tendințe păcătoase, moștenind păcatele strămoșilor lor" (ST 21 ianuarie, 1889).

O altă modalitate de a ne exprima este aceea de a spune că, la naștere, moștenim anumite trăsături de caracter, care nu sunt întru totul pozitive. Apoi, încă din prima copilărie, caracterul se dezvoltă prin relația cu părinții și cu ceilalți copii. Pe parcursul acestei perioade se formează unele obiceiuri care, într-o anumită măsură, pot fi păcătoase, dar nu există vinovăție și condamnare în sens personal. Dar, mai târziu, caracterul poate fi ales în mod deliberat. Acesta este momentul în care omul începe să fie responsabil și vinovat pentru alegerile sale greșite. De aici intră în scenă păcatul. "Gândurile și simțămintele formează caracterul moral" (ST 310). Caracterul este cel care decide condamnarea sau mântuirea noastră, nu natura moștenită. Dacă vom fi mântuiți, vom lua caracterul cu noi, în cer, exact așa cum s-a format pe pământ, dar natura noastră va fi total recreată. În predicarea Evangheliei, atenția trebuie să concentreze întotdeauna asupra formării caracterului, care este rezultatul a nenumărate alegeri personale. Păcatul și mântuirea vor avea întotdeauna dependența de caracterul pe care îl formăm, dar niciodată de natura pe care o moștenim.